

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci navrhovatele: **Ing. J. P.**, zastoupeného Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 35, 602 00 Brno, proti odpůrci: **statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno, zastoupenému Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Týn 1049/3, 110 00 Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – úpravy směrné části územního plánu města Brna – ul. Dusíkova ze dne 21. 3. 2012, č. j. MMB/0367788/2011/Krz, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0367788/2011, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **IMOS development, uzavřený investiční fond, a. s.**, se sídlem Gajdošova 4392/7, 615 00 Brno, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 66 A 3/2012 - 126, o návrhu navrhovatele na předběžné opatření,

t a k t o :

- I. Magistrátu města Brna **se ukládá**, aby se zdržel vydání rozhodnutí o odvolání navrhovatele proti rozhodnutí Úřadu městské části Brno – sever ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. STU/04/017138/12/Poki, č. j. MCBSev/025991/12, do doby, než nabude právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 66 A 3/2012 – 126.
- II. Navrhovateli **se ukládá** zaplatit České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na předběžné opatření, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatel vlastní ve společném jmění manželů bytovou jednotku v budově č. p. X v tzv. sídlišti Nové Majdalenky v katastrálním území L. v Brně. Přibližně 50 metrů severovýchodně vzdušnou čarou od této budovy se nachází plocha, jejímž většinovým vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Tato plocha byla v Územním plánu města Brna před rokem 2008 vymezena jako plocha SO (smíšená plocha obchodu a služeb) s indexem podlažní plochy (IPP) 0,6. Dne 21. 3. 2012 provedl Odbor územního plánování a rozvoje Magistrátu města Brna (OÚPR MMB) na žádost osoby zúčastněné na řízení zvýšení IPP pro předmětnou plochu SO na 2,2. Současně zohlednil novou Územní studii s regulačními prvky „Obytný soubor Lesná - aktualizace“ a posunul hranici plochy SO na sever nad komunikaci a současně posunul severně též hranici sousední plochy BO (v níž se nachází i bytová jednotka navrhovatele).

[2] Navrhovatel napadl uvedenou úpravu směrné části Územního plánu města Brna žalobou u Krajského soudu v Brně jako opatření obecné povahy podle § 101a a násl. zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdil, že zvýšení IPP umožňuje umístění dalšího bytového domu v již nyní nadměrně zatíženém území, čímž dojde ke zhoršení kvality bydlení navrhovatele. Namítal, že úprava směrné části byla vydána orgánem, který k tomu neměl potřebnou pravomoc, že zcela chyběl proces projednání a schválení této změny a že IPP nemůže být stanoven směrně, nýbrž závazně. Nesouhlasil též s odůvodněním zvýšení IPP a poukazyval na nedostatky výše uvedené aktualizace územní studie. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 11. 2012, č. j. 66 A 3/2012 – 126, návrh zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel kasační stížnost. Podáním doručeným soudu dne 24. 4. 2013 navrhovatel navrhl vydání předběžného opatření. Uvedl, že se o napadeném opatření obecné povahy dozvěděl v průběhu územního řízení vedeného Úřadem městské části Brno – sever (dále jen stavební úřad) ve věci sp. zn. STU/04/017138/12/Poki, č. j. MCBSev/019058/12, jehož předmětem je umístění stavby osmipatrového bytového domu „D“ v obytném souboru Nové Majdalenky. Po podání návrhu na zrušení předmětného opatření obecné povahy navrhovatel žádal stavební úřad o přerušení řízení do rozhodnutí krajského soudu o návrhu, čemuž stavební úřad nevyhověl a dne 19. 9. 2012 vydal rozhodnutí sp. zn. STU/04/017138/12/Poki, č. j. MCBSev/025991/12, o změně územního rozhodnutí č. 258, jímž záměr bytového domu umístil. Navrhovatel toto rozhodnutí napadl odvoláním a žádal odvolací orgán – Magistrát města Brna – o přerušení odvolacího řízení do rozhodnutí krajského soudu. Magistrát města Brna se k žádosti nevyjádřil, řízení nepřerušil a dne 8. 4. 2013 účastníkům odvolacího řízení oznámil, že shromáždil podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí a stanovil účastníkům lhůtu deseti dnů k nahlédnutí do podkladů a k návrhům na jejich doplnění. Podle navrhovatele je tak zřejmé, že Magistrát města Brna odvolací řízení nehodlá přerušit a naopak se chystá v nejbližší době ve věci rozhodnout.

[4] Navrhovatel odkázal na § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle něž stavební úřad posuzuje v územním řízení soulad záměru žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací. Pokud by navrhovatel uspěl se svým návrhem na zrušení opatření obecné povahy (změny směrné části územního plánu), nebylo by možné záměr investora v území umístit. Současně však § 101d odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stanoví, že práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením opatření obecné povahy nebo jeho části soudem zůstávají nedotčena. Může tedy dojít k situaci, že Magistrát města Brna odvolání navrhovatele zamítne a rozhodnutí o umístění bytového domu „D“ nabude právní moci dříve, než soud rozhodne o otázce tvrzené nezákonnosti, neúčinnosti či nicotnosti napadeného opatření obecné povahy. Pokud by soud následně napadené opatření obecné povahy zrušil, nebude to již mít žádný vliv na pravomocné rozhodnutí o umístění stavby. Současně nebude možné zrušit pravomocné územní rozhodnutí v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu z důvodu nezákonné části územního plánu, neboť zde bude správní soud vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání územního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tj. v době, kdy inkriminovaná část územního plánu nebyla zrušena a platila. V takovém případě nebude mít rozhodování Nejvyššího správního soudu ohledně zákonnosti napadeného opatření obecné povahy pro řešení vztahu mezi účastníky žádný reálný význam.

[5] Hrozící vážnou újmu navrhovatel spatřuje v reálné hrozbě umístění dalšího osmipatrového domu „D“ obytného souboru Nové Majdalenky do již abnormálně přetíženého území (přetíženost území navrhovatel dokládá již v průběhu řízení před krajským soudem) a dále ve ztrátě účinnosti soudní ochrany poskytované v řízení o návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy a ve zbytečném vynaložení značných finančních nákladů na vedení tohoto soudního sporu. Navrhovateli je známo, že náklady odpůrce pouze za zastupování v řízení před krajským soudem představují částku ve výši 77.000 Kč.

pokračování

[6] Navrhovatel z těchto důvodů Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby uložil Magistrátu města Brna, aby ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/204 Sb., správní řád, přerušil řízení ve věci odvolání navrhovatele proti rozhodnutí Úřadu městské části Brno – sever ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. STU/04/017138/12/Poki, č. j. MCBSev/025991/12, do doby, než nabude právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 66 A 3/2012 – 126. Alternativně navrhl, aby Nejvyšší správní soud uložil Magistrátu města Brna, aby se zdržel vydání rozhodnutí o odvolání navrhovatele proti citovanému rozhodnutí, a to opět do doby nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 66 A 3/2012 – 126.

[7] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat. Zdejší soud již jednou vyslovil, že ustanovení § 120 s. ř. s. ani jiné ustanovení tohoto zákona obecně nevylučuje, aby předběžné opatření vydal i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti (usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006 – 37, publikováno pod č. 910/2006 Sb. NSS).

[8] V posuzovaném případě se tedy soud zabýval tím, zda navrhovatelé hrozí vážná újma a zda je pro ni třeba prozatímně upravit poměry účastníků. „Vážná újma“ ve smyslu § 38 odst. 1 s. ř. s. je neurčitý právní pojem, který soud vyloží vždy v souvislosti s konkrétními okolnostmi projednávané věci. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je možno obecně za vážnou újmu označit takový zásah do právní sféry účastníka, který představuje její natolik zásadní narušení, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených (k tomu viz výše citované usnesení). Vážnou újmu je třeba současně rozumět i takovéto zásahy do právní sféry třetích osob či zásahy do veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 3 As 50/2012 – 34, dostupné na www.nssoud.cz). Ve vztahu k naplnění podmínky, dle které se musí jednat o *hrozící* vážnou újmu, musí být zřejmé, že tento vážný stav může nastat v jakémkoliv blízkém okamžiku, aniž by předtím navrhovatel měl možnost vyčerpat další opravné prostředky či nástroje, jejichž prostřednictvím by bylo možné negativním účinkům zabránit (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 Ao 4/2010 – 20, dostupné na www.nssoud.cz).

[9] Při výkladu pojmu vážné újmy však musí vzít soud v potaz též účel institutu předběžného opatření, tj. zatímní úpravu práv a povinností, která nevylučuje, že ochrana práv účastníka řízení bude konečným rozhodnutím ve věci poskytnuta, zajišťuje však, aby takovéto konečné rozhodnutí mohlo mít vůbec reálný význam [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 16/09 (N 8/56 SbNU 69; 48/2010 Sb.)]. Předběžné opatření tedy zajišťuje, aby výrok soudu ve věci samé nebyl pouze akademickým dobrozdáním, které pro strany sporu nemá hmatatelného významu, nýbrž aby byla soudním rozhodnutím poskytnuta skutečná ochrana, jak to vyžaduje článek 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

[10] Jistý předpoklad existence závažné újmy plyne již ze zákonné konstrukce soudního přezkumu opatření obecné povahy. Ustanovení § 101d odst. 4 s. ř. s. upravující účinky rozsudku soudu důsledně vychází z principu ochrany nabytých práv: práva a povinnosti z právních vztahů, jež vznikly na základě opatření obecné povahy před jeho zrušením, zůstávají nedotčena. Zrušující

rozsudek soudu má tedy účinky pouze do budoucna v tom smyslu, že nadále na základě zrušeného opatření obecné povahy nemohou vznikat právní vztahy a práva a povinnosti. Pravomocná správní rozhodnutí vydaná na základě následně zrušeného opatření obecné povahy nebo jeho části, tak zůstávají nedotčena a jejich adresáti požívají práva a plní povinnosti z nich vyplývající. Jedinou výjimku z tohoto pravidla připouští § 101d odst. 3 s. ř. s., který zrušení opatření obecné povahy považuje za důvod obnovy řízení o správním deliktu, pokud bylo v tomto řízení vydáno pravomocné rozhodnutí, které dosud nebylo vykonáno. V případech jiných pravomocných rozhodnutí vydaných na základě opatření obecné povahy však úprava soudního řádu správního zjevně vylučuje aplikaci ustanovení o obnově řízení podle § 100 správního řádu nebo jiného procesního předpisu z důvodu zrušení tohoto opatření obecné povahy nebo jeho relevantní části soudem.

[11] Správní rozhodnutí (s výjimkou rozhodnutí o správním deliktu), které nabylo právní moci před tím, než bylo zrušeno opatření obecné povahy (jeho část), jež bylo podkladem tohoto správního rozhodnutí, není tedy zrušením opatření obecné povahy nebo jeho části nijak dotčeno. Současně soudní řád správní neumožňuje zohlednit zrušení „podkladového“ opatření obecné povahy v rámci řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Jednak § 75 odst. 1 s. ř. s. fixuje soudní přezkum ke skutkovému a právnímu stavu v době vydání správního rozhodnutí (tedy k době, kdy podkladové opatření obecné dosud nebylo soudem zrušeno), jednak § 75 odst. 2 ve spojení s § 101a až 101d s. ř. s. neumožňují přezkoumávat opatření obecné povahy jako podkladový úkon správního rozhodnutí vydaného na jeho základě.

[12] Z uvedeného vyplývá, že je-li jako opatření obecné povahy napaden územní plán nebo jeho změna, nemá jejich zrušení žádný vliv na pravomocná územní rozhodnutí dosud vydaná na jejich základě. Ačkoliv tedy navrhovatel může být úspěšný se svým návrhem na zrušení územního plánu nebo jeho části, nemusí mít tento úspěch žádný vliv na realizaci záměru, jemuž se chtěl navrhovatel svým návrhem primárně bránit. Postačí, je-li před zrušením územního plánu nebo jeho části záměr pravomocně umístěn. Za jistých okolností tedy může být soudní přezkum územního plánu nebo jeho části zbaven svého smyslu, tj. poskytnutí účinné ochrany subjektivním veřejným právům, a výrok soudu může mít význam čistě akademický bez reálného užitku pro navrhovatele. Správní soudy ovšem nejsou primárně povolány k deklarování nezákonnosti činěných správními orgány bez vlivu na postavení navrhovatele (snad s výjimkou řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu). Umístění stavby na základě nezákonného územního plánu nebo jeho části může mít nepochybně podstatný vliv na práva navrhovatele, a to zejména na jeho právo vlastnické. Nemožnost účinné soudní ochrany před nezákonnostmi použitého územního plánu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o umístění stavby je proto nutno vyvážit předpokladem existence vážné újmy v řízení o návrhu na zrušení územního plánu (jeho části nebo změny) spočívající v hrozbě pravomocného umístění záměru v území.

[13] Samotný tento předpoklad existence vážné újmy plynoucí ze soudního řádu správního ovšem neznamená naplnění zákonné podmínky hrozící vážné újmy. K tomu musí přistoupit další skutečnosti vyplývající z okolností a charakteru konkrétního případu, jež musí hodnověrně tvrdit a eventuálně i prokázat navrhovatel. Pro vydání předběžného opatření nepostačují obecná tvrzení, že na základě opatření obecné povahy může být někdy v budoucnu vedeno řízení a vydáno rozhodnutí, které by mohlo navrhovatele omezit na jeho právech, neboť taková újma není dostatečně konkrétní a nelze si ani učinit úsudek o její závažnosti (srov. výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 Ao 4/2010 – 22).

[14] V nyní posuzované věci vzal zdejší soud za prokázané, že je vedeno územní řízení o změně územního rozhodnutí č. 258, jehož předmětem je umístění osmipatrového bytového

pokračování

domu „D“ na místo čtyřpatrové provozní budovy „D“ na pozemcích parc. č. 902/439, 902/325, 902/84, 902/318, 902/320, 902/33, 902/497 a 902/36 v k. ú. Lesná, Brno, a to v rámci obytného souboru „Nové Majdalenky“. Ten dosud sestává z několika bytových domů, které byly územním rozhodnutím č. 258 umístěny a následně též realizovány. Stavební úřad vydal dne 19. 9. 2012 rozhodnutí sp. zn. STU/04/017138/12/Poki, č. j. MCBSev/025991/12, o změně územního rozhodnutí č. 258, jímž záměr bytového domu umístil. V současné době je ve věci vedeno odvolací řízení mimo jiné na základě odvolání navrhovatele, přičemž Magistrát města Brna jako odvolací orgán dne 8. 4. 2013 účastníkům odvolacího řízení oznámil veřejnou vyhláškou, že shromáždil podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí a stanovil účastníkům lhůtu deseti dnů k nahlédnutí do podkladů a k návrhům na jejich doplnění. V oznámení uvedl, že poté že přistoupí k vydání rozhodnutí o odvolání. Nejvyšší správní soud má z těchto skutečností za prokázanou existenci reálné hrozby vydání rozhodnutí o odvolání Magistrátem města Brna a s tím spojenou hrozbu nabytí právní moci rozhodnutí o umístění stavby (§ 73 odst. 1 správního řádu).

[15] Ze správního spisu je dále patrné, že napadené opatření obecné povahy – úprava směrné části územního plánu města Brna – ul. Dusíkova ze dne 21. 3. 2012, č. j. MMB/0367788/2011/Krz, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0367788/2011, byla osobou zúčastněnou na řízení požadována výlučně z toho důvodu, aby na předmětných pozemcích mohl být v rámci územního řízení umístěn záměr osmipatrového bytového domu „D“ na místo dříve plánovaného čtyřpatrového provozního objektu. Je tudíž zřejmé, že případné zrušení napadeného opatření obecné povahy soudem může mít přímý vliv na rozhodování správních orgánů v řízení o umístění této stavby [§ 90 písm. a) stavebního zákona].

[16] Z uvedeného plyne existence zcela konkrétního záměru konkrétní osoby zúčastněné na řízení, u něž hrozí jeho pravomocné umístění v území. Po právní moci územního rozhodnutí nebude mít výsledek soudního řízení o napadeném opatření obecné povahy na toto rozhodnutí žádný vliv, a územní rozhodnutí tak bude z tohoto pohledu nevratné. Rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proto ztratí svůj vlastní smysl. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v posuzované věci hrozí vážná újma spočívající v eliminaci soudní ochrany navrhovatele v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, která má bezprostřední důsledky pro hájení práv navrhovatele v územním řízení.

[17] Předmětné hrozbě vážné újmy se navrhovatel nemůže úspěšně bránit, a to ani případnou správní žalobou proti územnímu rozhodnutí (jak bylo popsáno výše), ani v rámci řízení o stavebním povolení. Ačkoliv § 111 písm. a) stavebního zákona stavební úřadu v řízení o stavebním povolení ukládá ověřit, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, je v tomto ověřování omezen § 114 odst. 2 téhož zákona, podle něž nelze přihlížet k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení. Judikatura zdejšího soudu výkladem těchto ustanovení jednoznačně dovodila, že stavebnímu úřadu v rámci řízení o povolení stavby nepřísluší posuzovat soulad stavby s územně plánovací dokumentací, neboť tato otázka již byla posouzena v řízení o umístění stavby a soulad záměru s územně plánovací dokumentací konstatován vydáním územního rozhodnutí. Není myslitelné, aby stavební úřad v pozdějších fázích procesu zpochybnil pravomocné územní rozhodnutí na základě skutečností, které nastaly až po jeho vydání, např. zrušením územního plánu (k tomu srov. v podrobnostech rozsudek ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012 – 139, publikovaný pod č. 2742/2013 Sb. NSS). Jelikož správní orgány samy na žádosti navrhovatele o přerušování územního řízení nereagovaly a zjevně ani reagovat nebudou, nezbyvá soud, než pro uvedenou hrozbu vážné újmy zatím přerušit řízení předběžným opatřením.

[18] V projednávaném případě se předběžné opatření dotýká zejména práv osoby zúčastněné na řízení, neboť oddaluje okamžik, kdy bude její záměr pravomocně umístěn v území. Nejvyšší správní soud proto v dané věci vážil i přiměřenost předběžného opatření ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení v souvislosti s tím, že předběžné opatření může vyvolávat účinky po nikoli zanedbatelnou dobu do pravomocného ukončení řízení před soudem. Nejvyšší správní soud vzal v obecné rovině v potaz, že řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je před krajskými soudy svázáno lhůtou devadesáti dnů, během níž jsou soudy povinny rozhodnout (§ 101d odst. 2 s. ř. s.). V řízení o kasační stížnosti sice takováto lhůta zákonodárcem stanovena není, nicméně dosavadní praxe zdejšího soudu ukazuje, že o kasačních stížnostech, jejichž předmětem jsou rozhodnutí krajských soudů o návrzích na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, je rozhodováno v řádu tří až šesti měsíců. V souvislosti s konkrétní situací, kdy předmětem územního řízení je stavba bytového domu, pak oddálení právní moci územního rozhodnutí o uvedený časový úsek lze považovat za akceptovatelné. Nejedná se totiž o záměr, který by bylo nutné umístit co nejdříve, jinak by celé územní řízení ztrácelo svůj smysl.

[19] V tomto ohledu lze namítnout, že v projednávaném případě byla věc postoupena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, a že tudíž dojde k dalšímu oddálení okamžiku právní moci územního rozhodnutí. Tato námitka má určité *ratio*, nicméně eventuální prodloužení doby trvání předběžného opatření je plně vyváжено jeho důvodem – v současné době existuje nejednotná judikatura a právní nejistota ohledně řady otázek, které byly rozšířenému senátu předloženy k rozhodnutí. Za takové situace je nanejvýš vhodné, aby žádná ze stran sporu nečinila úkony, které by mohly rozhodování rozšířeného senátu a případně později i prvního senátu činit pro projednávaný případ zbytečnými a akademickými.

[20] Magistrát města Brna vystupuje v řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem jako třetí osoba a nikoliv jako účastník řízení. Ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s. umožňuje předběžným opatřením uložit povinnost i takové třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že splnění ve výroku uložené povinnosti po Magistrátu města Brna spravedlivě žádat lze. Magistrát města Brna tuto povinnost může splnit prostřednictvím běžných postupů, které mu správní řád nabízí, přičemž není nad rámec svých úředních povinností nijak zatěžován, a to ani finančně. Kromě toho soud přihlédl i ke skutečnosti, že Magistrát byl sám žádán o přerušování řízení z důvodu vedeného soudního řízení o zrušení opatření obecné povahy, a na tuto žádost blíže nereagoval.

[21] Z uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno. Z nabízených petítů se soud přiklonil k petitu zdržovacímu, neboť ten je pro dosažení účelu předběžného opatření postačující a méně omezuje Magistrát města Brna v jeho dalších úkonech. Magistrát města Brna tak může řízení o odvolání sám přerušit, případně doplňovat podklady nebo zvolit jiný postup, který bude považovat za vhodný a který nezmaří účel předběžného opatření, tj. odložení vydání meritorního rozhodnutí o odvolání.

[22] Závěrem ještě k procesnímu postupu Nejvyšší správní soud uvádí, že návrh na předběžné opatření nezaslal odpůrci a osobě zúčastněné na řízení k vyjádření, jak mu umožňuje § 38 odst. 2 s. ř. s., a to zcela vědomě ze dvou důvodů. Za první by tím mohlo dojít ke zmaření smyslu předběžného opatření, pokud by odpůrce v reakci na tento návrh vydal rozhodnutí o odvolání navrhovatele. Za druhé přihlédl k tomu, že navrhovatel podal již v řízení před krajským soudem dvakrát obsahově podobné návrhy na vydání předběžného opatření, k nimž se uvedené osoby vyjádřit mohly.

[23] Podání návrhu na předběžné opatření podléhá dle položky 5 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku

pokračování

ve výši 1.000 Kč. Poplatková povinnost za návrh na předběžné opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek [§ 4 odst. 1 písm. h) citovaného zákona]. Proto soud ve výroku II. tohoto usnesení uložil navrhovateli povinnost zaplatit soudní poplatek za podání uvedeného návrhu. Ke splnění této povinnosti stanovil soud navrhovateli lhůtu v délce tří dnů od právní moci tohoto usnesení v souladu s § 7 odst. 1 věta druhá zákona o soudních poplatcích.

[24] V nyní posuzovaném případě navrhovatel soudní poplatek za podání návrhu na předběžné opatření uhradil v plné výši ještě před rozhodnutím soudu o tomto návrhu. Přesto mu soud musel ve výroku II. tohoto usnesení uložit povinnost uhradit soudní poplatek za podání uvedeného návrhu, neboť teprve dnem nabytí právní moci tohoto usnesení vznikne navrhovateli povinnost soudní poplatek uhradit. Částka, která byla navrhovatelem v souvislosti s návrhem na předběžné opatření uhrazena, bude po nabytí právní moci tohoto usnesení použita na úhradu poplatkové povinnosti za podání návrhu na předběžné opatření. Byť tedy soud navrhovateli uložil povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, není navrhovatel povinen soudu nic dalšího hradit.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu